Ч. 116. Середа 7 червня (25 мая) 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Положенє на Угорщинї. — Король Альфонс XIII. в Льондонї. — Дальша реакция в Росиї і внутрішні заколоти. — Поголоски о мирі. — З російско-японьскої війни.

Вчера відбуло ся послїдне передсьвяточне засїданє угорскої палати послів, на котрім вела ся дискусия над справозданем о буджетї за рік 1904 і о коштах орґанїзациї парляментарної сторожи. Відтак засїданє палати закрито, а найблизше відбуде ся по Зелених сьвятах, коли як надіють ся прийде до іменованя нового кабінету. Опозиция як і попередно заповідає, що іменованє нового урядничого кабінету в нічім не змінить положеня, бо она від своїх жадань не відступить.

Король Альфонс іспаньский від'їхав в недїлю о півночи з Парижа і прибув рано до Шербурґа, де повитали єго морскі власти і мінїстер маринарки. Король всїв відтак на іспаньский корабель і від'їхав до Анґлії. В Портмавс, в воєннім анґлїйскім порті повитав короля анґлїйский наслїдник престола. Звідси від'їхав король до Льондона, де на двірци повитав єго король Едвард VII. Король Альфонс замешкав в палатї бекінґемскій.

Петербурскі телєґрами принесли вчера вість, що петербурский ґенерал-губернатор Трепов іменований товаришем мінїстра внутрішних справ і начальником корпуса жандармериї. Рівночасно з тим появив ся царский указ, котрим товаришеви мінїстра справ внутрішних і командантови жандармів надає ся вимкові а дуже обширні права. Має він між иншими виключне право рішати о всїх справах, які відносять ся до злочинів против публичної безпечности, лично рішає всї справи, які належать до мінїстерства внутрішних справ, видає всїм ґубернаторам порученя щодо полицийного нагляду, розпоряджує всїми кредитами, які має мінїстерство для полицийних справ, може заборонювати збори, конґреси і т. ин., розвязувати і закривати на один рік товариства, стовариншеня і корпорациї, дїстає виключний надзір над всїми особами арештованими за зраду державну і у всїх справах, в яких рішає відносить ся до всїх властий безпосередно. Ті незвичайні і вимкові права рівнають ся — як справедливо замічає Wiener Allg. Ztg. — установленю Трепова диктатором для цїлої Росиї. Показує ся з того, що реакцийне сторонництво великих князів побідило і наклонило царя, аби видав війну внутрішну всїм російским сторонництвам, котрі жадають реформ. Росия отже вступає на дорогу крайної реакциї і як найбільше самовільної полїтичної системи. Тілько що рівночасно з тим появляє ся в цїлій Росиї чим раз сильнїйша струя опору против дотеперішного правительства. По всїх містах російских відбувають ся заєдно збори, на котрих численно зібрана публика домагає ся уперто наданя конституциї і скликаня земского собора. Такі збори відбули ся між иншими вчера в Петербурзї. На них явило ся звиш 5000 осіб. Збори ухвалили домагати ся закінченя війни і демонстрували з причини погрому російскої фльоти. До салї вдерла ся відтак полиция і прийшло до бійки, в котрій з обох сторін було богато поранених. Аж войско опорожнило салю. Крім таких зборів, котрі все кінчать ся бійкою з полициєю, появляють ся розрухи в ріжних сторонах держави. І так на Кавказї вже від довшого часу триває різня між Вірменами і Татарами. Різня прибирає в деяких місцевостях просто страшні розміри, а власти не мають сили завести там лад.

Зараз по погромі під Цушімою почали виринати вісти, про скоре заключенє мира. Вісти ті походять по найбільшій части з американьских жерел, котрі подають, що мирового посередництва хоче підняти ся президент Сполучених Держав Рузвельт та що буде при тім старати ся виторгувати як найкористнїйші услівя для Росиї. Тим вістям з російскої сто-

Дві душі детектива.

(З анґлїйского — **Герольда Макая**).

Пароход „Кампанія" товариства Cunard-Steamship прорізував чорні филї зі скоростию двайцятьох миль, посилаючи до звіздами усїяного неба червонаві клуби диму. То була послїдна ніч єго подорожи на всхід. В сальонах було гамірно і весело і лиш двох жадних сьвіжого воздуха оперло ся покусї товариської забави і проходжувало ся по покладї розмавляючи і курячи спільно одно циґаро.

— Одно циґаро? — спитає читатель. — Як може двох курити разом одно циґаро.

А однако, бо властиво на покладї була лиш одна особа. Але знов — бо то було так: Один із згаданих був мр. Ришард Рутерфорд. Єго товариш, званий коротко мр. Дік, був знаменитим детективом і мав повне довірє свого начальства. Він отже курив то само циґаро що мр. Рутерфорд, одїтий був в той сам плащ, з руками в кишенях плаща Рутерфорда і зі зморщеним чолом Рутерфорда.

Однако обі статї не були цїлком одним, хоч як богато спільного мали в собі. „Мр. Дік" попав в своїм званю в найбільше заклопотанє в наслїдок дивних чувств, які ворушили ся в серци мр. Рутерфорда, між тим як мр. Рутерфорда дуже вязали холоднокровність і спокійна розвага „мр. Діка".

— Тож то й є! — сказав мр. Дік до мр. Рутерфорда. — Що ми скажемо завтра перед начальником в Лївerпули? Менї здаєть ся, що прикази були досить виразні, аби —

— До чорта з приказами! — перебив Рутерфорд. — Менї прислали телєґраму: Їдьте за Евгенією Берзіє до Льондона. Глядїть за нею остро, она мусить мати Кравфордові диаманти. Добре; я не спускав єї з ока в часї цїлої подорожи і Господь знає, але менї здаєть ся, що та телєґрама опирала ся на фальшивім підозріню. Евгенія злодійкою! Она навіть не знає о тій крадежи.

— З того видко знов ваше люблячe серце — відповів Дік згірдно. — Ви були шість днїв в товаристві Евгенії і приглядались їй аж надто, аби не знищити свого серцевого спокою. А яка була користь з того?

— Я добив ся доступу до єї каюти.

— І поклали її китицю на столї — скрикнув „Дік" сьміючи ся.

— Говоріть що хочете, та дївчина не є злодійкою. Погляньте лиш на єї невинне лице, возьміть єї за руку так як я...

— І я то робив — відповів „Дік" сухо — бо гадав, що она може мати на пальци який з перстенїв Кравфорда. І я кажу, що в каютї єї вітця мусять бути диаманти, але она не позваляє там нікому увійти.

— Той старий хорий і ще не виходив з каюти — замітив Рутерфорд.

— Так каже она. Але чому доси не кликано до него лїкаря?

Вкінци побоpений спокійними але розумними словами детектива, мусїв залюблений згодити ся на плян противника, аби конче старати ся дїстатись до каюти пана Берзіє.

І так полишив ся мр. Рутерфорд в час дальшої подорожи мр. Рутерфорда і мр. Діка одною особою. Очивидно що залюблений не мав скорше побідити, доки аж детектив не спізнає своєї похибки і не використає всїх способів.

Каюта пана Берзієра лежала напротив каюти панни Евгенії, так що она могла сейчас виповняти єго бажаня і коли відходила, замикала насамперед на ключ двері від єго каюти з надвору. Позаяк панна Евгенія нї з ким не стикала ся, то не могла й дорогоцінностий віддати в инші руки. Детектив слухав насамперед перед дверми Евгенії, але не чути було нї одного голосу. Він здержав віддих, але не чув нїчого, як лиш голосне пуканє свого серця і гуркіт парової машини.

— Добре, отже она спить. То улекшує мою роботу. Маю вільну дорогу.

Скоро побіг назад до своєї каюти і зараз по тім появив ся знов з малим долотом, котрим в короткім часї легко отворив двері. Хмара диму від куреня опіюм, яка на него ударила, майже відобрала єму віддих. По натисненю ґузика заяснїла цїла кабіна електричним сьвітлом. Одним поглядом перебіг обі кої; горішна була цїлком порожна, долїшна була заслонена. Навіть найуважнїйший підслухувач не був би почув нї найменшого віддиху. З горячковим поспіхом переводив Рутерфорд дальше своє гляданя. Один погляд на руру від печи пересьвідчив єго, що там не могло бути нїчо укрите. Отвір єї ішов просто до гори і вів від стелї на поклад. Приклякнувши на земли переглянув аґент місце між коєю а софою. Всьо порожне; але може було що під ма-

рони заперечують, хоч хто знає, чи дальші події в Росиї не приневолять правительство до заключеня мира.

До берлиньских часописий доносять з Петербурга: Оногди відбула ся в Царскім селї довша нарада, по котрій цар рішив ся вести війну дальше, а то головно під впливом бесіди, виголошеної великим князем Николаєм Николаєвичем, котрий доказував, що погром на мори о нічім не рішає, бо Росия нїколи не була морскою державою. Великий князь висказав надію, що на суши Росия вкінци побідить, скоро Линевичеви удасть ся втягнути Японців в глубину Сибіру. Предсїдатель комітету міністрів Вітте виступав в кількагодинній бесїдї против дальшого веденя війни, але всї єго заходи були безуспішні. Вітте представив при тім внутрішне положенє Росиї яко дуже поважне.

Японцї в Манджуриї посувають ся поволи, але все наперед, так що найдальше за два тижднї можна надіяти ся нової великої битви.

Новинки.

Львів, дня 6 червня 1905.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Андрей Потоцкий виїхав до Варшави на похорон помершого там гр. Августа Потоцкого.

— **Др. Василь Щурат,** професор брідскої ґімназиї, дістав був — як ми свого часу доносили — припорученє від угорского правительства вислїдити на росийскім Волини місце гробу ґрафа Форґача, товариша Франца II. Ракочого в повстаню против Австриї (в початках XVIII. столїтя). По полагодженю урядових формальностий, звязаних з сею справою, др. Щурат виїхав за кордон, де єму, на просьбу австро-угорского мінїстерства справ заграничних, мав ґубернатор полудневно-західного краю Кляйґельс дати потрібну поміч. Тепер — як доносить „Кіевлянин“ — др. Щурат сповнив свою задачу з успіхом — гріб Форґача віднайшов (була догадка, що Форґача похоронено коло міста Вишнївця, кременицкого уїзду, волиньскої ґуберниї). Др. Щурат повідомив о тім телеграфічно ґенерал-ґубернатора, подякував єму за удїлену поміч і заповів, що вишле єму скоро потрібний звіт о знаходї місця гробу Форґача.

— **Проба сикавок.** З фонду призначеного на закупно нашi на внесенє львівского староства позволило ц. к. Намістництво закупити 12 сикавок для громад того повіта. Оногди відбула ся проба тих сикавок в присутности старости п. Франца, урядників староства, начальника пожарної сторожи п. Правна, секретаря „Союза пож. стор.“ п. Щербовского, делеґатів „Сокола“ п. А. Будзиновского і Д. Сембратовича та начальників громад. При пробі п. Щербовский научав війтів, як належить уживати і удержувати сикавки.

— **Доповняючі вибори** радних м. Львова, переведені дня 30-го мая, покінчили ся вислїдом вибору шістьох радних. Радними вибрано: д-ра Томашевского, дра Фельдштайна, дра Дилевского, дра Дверницкого, Ляєковицкого і Влодзимирского. До тїснїйших виборів прочих чотирох радних прийдуть отсї кандидати, які одержали найвисше число голосів по вибраних: Лукавский, Каро, Цесельский, Миколайский, Лучкевич, Барщевский, Диямант і Чайковский. Доповняючі вибори будуть в середу дня 7 с. м.

— **Самоїзди у Львові.** Від кількох тиждиїв появило ся на улицях міста Львова кілька нових, приватних самоїздів. Маґістрат беручи на уваґу, що то средство комунїкациї розширює ся, ухвалив реґулямін їзди, постановляючи, що їзда автомобілями не може бути скоршою, як їзда звичайних возів.

— **Велика прогулька.** Львівский „Сокіл“ уряджує велику 2-дневну прогульку в наші Зелені сьвята, с. є. 18 і 19 с. м. через Сколе на Парашку — Синевідско нижнє — Розгірче — Бубнище — Болехів (Гошів). Удержанє і иншi спільні видатки: підводи, провідники, нічлїг, виносити будуть — крім білету їзди зелїзницею (зі Львова до Сколього і з поворотом 4 К 30 с.) — найвисше 10—11 К від особи. Точну програму тої прогульки оголосить ся пізнїйше. О численні зголошеня до участи і надсиланє задатку в висоті 5 К прямо до товариства „Сокіл“ (Львів, Коперника 9) найдальше до дня 14 с. м. упрашає — *Комітет.*

— **Значна крадїж.** В Дрогобичи обкрадено перед кількома днями золотника Натана Левенталя, наробивши єму шкоди на близько 8.000 корон. Одним з виновників крадежи має бути звістний злодій Едвард Киш, котрий сидить в львівскім полїцийнім арештї придержаний оногди за якусь дрібну провину.

— **Дезертир.** Команда 3 полку трену донесла полїциї, що оногди утїк з касарнї вояк Петро Мельник, родом з Лючи, печенїжиньского повіта.

— **Зелїзнича катастрофа.** На зелїзничій стациї в Дурлях в Німеччинї наїхали на себе в пятницю по годинї 10 вечером поїзд особовий і тягаровий. Топник товарового поїзду погиб на місци, а машиніст того поїзду тяжко покалїчений. Крім того потерпіли легкі скалїченя три особи з особового поїзду.

— **Від удару грому** згоріла дня 11 с. м. хата Петра Павловича в Угерцях заплатиньских. Шкода була обезпечена.

— **Нещастна пригода.** На замарстинівскім оболоню коло Львова підчас вправ в стрілянью острими набоями склала ся оногди траґічна пригода. Один відділ не почув команди на здержанє огня і стріляв дальше. Тимчасом один з вояк в приділених до уставлюваня цїлий і виказуваня цїльних успіхів, думаючи, що команда виконана, вихилив ся зпоза насипу і поцїлений кулею, погиб на місци.

— **Загадочне убийство.** З Тарнова доносять, що за містом найдено в збіжу, на дорозї до поблизького села, тїло перебуваючого там хвилево студента прав І. Орловского з розторощеною головою. Нещастного перенесено в непритомнім станї до шпиталю, де він вскорі номер. Виновник і причина убийства незвістні.

— **Генрих Ляман,** основатель і властитель звістного лїчничого заведеня Weisser Hirsch під Дрездном, славний реформатор розумного способу житя і лїченя, номер дня 1 червня с. р.

— **Огні.** В Колпци під Дрогобичем знищив огонь дня 4 с. м. дві селяньскі загороди Тимка і Николая Лободи. Шкода була по части обезпечена. Причиною огня була хибна будова комина.— В Мразници коло Борислава в ночи на 29 с. м. вибух пожар в лїсничівцї. Огонь був імовірно підложений, бо вибух з сїний під дверми ведучи-

---

терацом спячого? Рутерфорд виліз на крісло і повів рукою по матераци, але не найшов і тут нічого підозрілого. З движимих предметів не найшов нічого крім кількох в порядку зложених одягів і прибори до куреня опіюм. Бідний Бертіє, як тепер стало Рутерфордови ясним, був жертвою того порока і лежав без памяти в своїй кої.

Оба єства в особі мр. Рутерфорда знов відозвали ся.

— Тепер ти вже вдоволений? — спитав Рутерфорд глумливо. — Чи гадаєш ще дальше слідити тайни тої дівчини?

— Ще лиш одно — наставав детектив. — Виповни твій обовязок вповнї як мужчина. Коли менї позволиш піднести заслону і кинути лиш одніський погляд в кою, в котрій спить пан Берзіє а я нічого не найду, тоді признаю тобі, що я помиляв ся і уступлю залюбленому.

Рутерфорд наглим рухом руки відсунув заслону, так що сьвітло осьвітило цїлу кою. Детектив програв, бо він не побачив нічо лиш стать худого старця і голову з білим волосєм, що по части покривало блїді лиця курця опіюм. Лице було обернене до стїни.

Чувство вдоволеня наповнило груди залюбленого і коли він відвернув ся, стояла перед ним — Евгенія в прехорошім нічнім одязї з видом гніву в єї ясних очах. Рутерфорд аж затряс ся зі страху. Він стояв немов би пригвожджений до землї. Певність детектива опустила залюбленого. Шукав слів на своє оправданє, бо бачив, що цїла єго надія розбиває ся.

Евгенія перша перервала мовченє. Підійшла до него, глядячи гнївно, відорвала єго руки від заслони і відтрутила єго від кої з словами: — То безличність! Що ви тут робите?

— Прошу панї — я — лепетів мр. Рутерфорд, між тим як она легко почервонївши закрила хустиною прилади до куреня.

Коли єї гнївні очи відвернули ся від него, почув він знов в собі житє і найшов слова оправданя!

— Панї! Простіть! Я хотів з вами поговорити і застав комнату вашого вітця отверту, осьвітлену і повну того страшного диму, що доносив ся аж на коридор.

— Почувши то Евгенія замкнула чим скорше двері і скрикнула:

— Опіюм! О тім дізнає ся цїлий корабель!

І она кинула ся на софу, закрила лице руками і в голос заридала. В розпуці, що сказав неправду перед дівчиною, котру любив, не сьмів відозвати ся словом. То, що він вдер ся до комнати, якої она так стерегла, так єї засумувало. Рутерфорд гнівав ся сам на себе за підле підозрінє, яке в нім постало і з сльозами в очах укляк побіч неї, не сьміючи діткнути ся, цїлувати єї повні сльоз очи, благати о прощенє і просити єї, щоби єму у всїм звірила ся. Посидівши кілька хвиль мовчки, почав Рутерфорд:

— Панї, можете менї коли простити?

Она лагідно похитала головою, слабо усьміхнула ся і відповіла:

— Ви мусите менї простити, Ришарде.

— Евгеніє!

— Так, любий — говорила дальше. — Так, Ришарде, я зле зробила, що крила то перед вами. Але пригода з сеї ночи вказала менї дорогу. Ришарде, коли ви дарували менї своє серце, а я вам моє —

Та непевність — того було за богато. Рутефорд притягнув єї до себе і притиснув з пристрастию, до котрої вмішали ся докори, що був такий нещирий.

— Постараю ся направити то зло, якого я наробив. Позволь менї всьо зробити, всьо що в моїх силах, аби улекшити тобі твою тяжку задачу.

Она підняла ся, відхилила одною рукою заслону кої, а другою кивнула на Рутерфорда.

— Ах, який же він блїдий! — скрикнула, спустила заслону і відвернула ся зітхаючи. — В наслїдок морскої недуги мій нещасливий отець набавив ся того страшного порока. Він мало не збожеволів. Але як я єго завтра перенесу на берег. Всї будуть тиснути ся, зглядати ся, будуть довідувати ся, що є.

— До того я вже не допущу. Велю собі дати зараз рано ноші, на них покладемо вітця, прикриємо єго, аби єго ніхто не бачив і не безпокоїв.

— Але в цловім урядї?

Чоло Ротерфорда зморщило ся на гадку про ревізию їх пакунків і підозрінє, яке може на них упасти.

— Случайно маю там знакомих. Чей ношний недужого не будуть переглядати.

Ще лиш сїріло як Рутерфорд пійшов до корабельного послугача і за пів фунта наклонив єго, що той дав єму ноші. З як відмінними чувствами як в ночи вертав він тим коридаром і стукав до дверий Евгенії, що отворила єму вже цїлком одїта. Ноші вставлено до каюти пана Берзієра, що лежав на своїй постели з блїдим лицем мов мертвий.

Скоро закрила дочка хустиною страшне лице і попросила Рутерфорта, аби взяв за постїль з одної сторони, а сама підняла вітця за ноги. Коли Рутерфорд хотів недужого взяти за рамена, пiдозвала єя тихо.

— Прошу, ви мене не розумієте?

Він зрозумів і мовчав. Тепер переложено бездушне тїло на ноші і Рутерфорд мовчки приглядав ся дочцї, як она укривала вітця покривалом, зшитим з хусток. Всьо ішло так як було уложено. Коли Рутерфорд з двигарем, котрого найняв, ішов по помості з корабля, а за ним тремтяча зі страху дівчина, усьміхнув ся злобно до свого товариша, котрого случайно тут стрітив.

ми до мешканя. Лісничий з женою спали і пробудили ся тоді, коли вже огонь дістав ся до комнати, так, що ледве з житєм утекли. Погоріло всьо, дім і ціла домашна обстава.

— **Гради.** Дня 14 мая падав град в золочівскім повіті і коло Бродів і наробив много шкоди. — Дня 19 мая падав град коло Дипова і Стрижєва та коло Угнова равского повіта, а дня 20 мая коло Неполомиць.

✝ **Померли:** Евгенія з Гамораків Калитовска, жена о. Василя Калитовского, пароха в Трійци коло Заболотова, дня 11 мая, в 40-ім році житя; — о. Василь Копитчак, вислужений катихит тернопільскої ґімназиї, дня 4 с. м. в 67-ім році житя; — Осип Тушицкий, офіцыял цлового уряду у Львові, член руских львівских товариств, дня 2 с. м., в 44-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 6 червня. „Wiener Allg. Zeitung“ зазначує з цілком достовірного жерела, що вість немов би Японці уживали в битві під Цушімою підводних лодий єсть цілком неправдива. О ужитю підводних лодий нема бесіди, бо лодии ті доси не надають ся до практичного ужитку.

Відень 6 червня. Вчера приїхав до Відня египетский кедив і був на приватній авдиєнциї у Цісаря. Цісар заїхав відтак перед мешканє египетского віцекороля і хотів зложити єму візиту. Не заставши єго, зложив Монарх свою карту.

Льондон 6 червня. До Times'-а доносять з Вашинґтону: Німецкий амбасадор мав вчера конференцию з амбасадором российским і послом японьским. Як здаєть ся, кілька держав уложило мирову акцию.

Москва 6 червня. Як зачувати власть заборонила відбуваня конференциї членів земств і бурмістрів заповідженої на нинї, т. є. на 6 червня.

Льондон 6 червня. Daily Telegraph доносить з Сасебо, що імовірно треба буде відняти одну ногу адміралови Рожественскому, бо рана показала ся далеко тяжшою, як спершу думано.

Льондон 6 червня. Американьскі власти каринарскі з Манілї доносять, що з 3 российских кружляків, які там приплили з під Цушіми „Жемчуг“ потребує одного тиждня на конечні направи, „Аврора“ одного місяця, а „Олег“ двох місяців. Всї кораблї ушкоджені понад водною лінією, але тяжко. Адмірал Енквіст просив о дозвіл довершеня конечних направ в Манілї.

Наґасаки 6 червня. Бюро Райтера доносить, що всї забрані до неволї российскі моряки одержать дозвіл на поворот до Росиї.

Токіо 6 червня. Бюро Райтера доносить, що вчера відвідав адмірала Рожественского в шпитали маринарки в Сасебо адмірал Тоґо, висказав єму свою симпатию і хвалив хоробрість і витревалість Росиян, яку показали в борбі. Рівночасно висказав надію, що Рожественский буде міг вскорі вернути до Росиї. Рожественский глубоко зворушений дякував і хвалив відвагу та патриотизм японьских моряків.

Париж 6 червня. Король Альфонс запросив президента французкої републики Любета, аби єго відвідав в Іспанії. Любе приймив запрошенє і імовірно поїде до Іспанії з кінцем жовтня. — На вчерашнім засїданю французкої палати послів згадав президент про замах на короля Альфонса, висказав обуренє з причини того замаху і виевнив о смутку, який з тої причини Франция відчуває. Палата приймила ту заяву оплесками.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9·00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2·55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6·25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

— Всьо в порядку. Я їх вже маю! — крикнув до него Рутерфорд глумливо і знов усьміхнув ся, коли побачив, що лице товариша прояснило ся.

Рутерфорд наймив віз, до котрого поставив ношї з недужим, умістив Евгенію, а відтак себе.

— Але пакунки! — замітила Евгенія.

— Я сейчас по приїздї до готелю, поїду їх забрати.

Відправивши двигаря з доброю винагородою, сказав до Евгенії:

— А тепер, дитинко, мушу тебе на кілька хвиль лишити. Коли хочеш, то я відберу за тебе твої річи з цлового уряду.

— Прошу тебе, любий, зроби то.

По полагодженю своїх орудок велїв собі Рутерфорд подати перекуску в гостинници готелю, коли почув на плечи легкий удар і обертаючи ся побачив на своє невдоволенє згаданого перше товариша.

— Ах, Престон, ви тут?

— Очивидно — відповів той. — Мушу вам сейчас як перший зложити желаня з причини такої славної добичи!

— Що ви під тим розумієте? — спитав Рутерфорд злістно.

— Ну, коли детектив несе Кравфордові дияманти на ношах, а злодійка сама добровільно за ним іде —

— Ви одуріли! — крикнув Рутерфорд розлючений. — То обжалованє Берзієрів було дурне. На ношах ми несли самого пана Берзієра, вітця Евгенії.

Престон видивив ся на него з найбільшим зачудованєм і відповів:

— Господи Боже, чи ви Рутерфорд зійшли з розуму? Той чоловік, що видавав ся за єї вітця, сидить під ключем. Ми арештували єго перебраного за моряка.

Рутерфорд глумливо засьміяв ся і крикнув:

— Ну, ну! Ви більше засліплені як я гадав. Які тісні голови маєте ви там в Ліверпули! Але ходіть зі мною на гору — додав, тягнучи за собою змішаного і опираючого ся детектива — покажу вам вітця і дочку, живих і невинних!

Рутерфорд застукав у двері, але нїхто не відповідав. Переходяча саме служниця сказала їм, що она перед хвилею бачила паню, як ішла з якимсь пакунком до дамского сальону. Тимчасом Престон в своїй нетерпеливости отворив насильно двері, увійшов до комнати, але зі страхом подав ся назад.

— Боже! Скритоубийство!

Рутерфорд, що між тим увійшов, станув також як вкопаний на вид, який єму представив ся. Заслона була здерта з ноший, а недалеко дверий лежала голова Берзієра з страшно витрішеними очима. Бідний Рутерфорд мало не збожеволів, коли голосний сьміх товариша доніс ся до єго уший.

— Але то справдї славна штука! Ха-ха!

Рутерфорд отямив ся і побачив Престона, як клячав коло ноший з головою Берзієра в руках.

— Прошу вас, подивіть ся тут — говорив Престон сьміючи ся. — Таки дійстно цїлий той чоловік зроблений з паперової маси. Хитра штука! Та дівчина цїлком просто мала сховані Кравфордові дияманта в мнимім тілї свого улюбленого вітця і коли ви полагоджували свої орудки она з диямантами утїкла.

— Алеж я бачив на власні очи єї вітця з нею на покладї корабля коли ми від'їздили з Нового Йорку!

— Ба! — відповів Престон. — То був той пташок, котрого ми пізнїйше арештували перебраного за моряка, а отсе — підняв паперову голову — заступило опісля єго місце.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).